

Музичний інструмент – засіб самовираження

От чим творча людина відрізняється від звичайної? Однозначно, не тільки навиками гри на музичних інструментах, вмiлим володінням пензлем або здатністю до перевтілення. Ця людина ще вмiє помічати красу там, де інші пройдуть і навіть не звернуть уваги на деталі. А завдання мистецтва, як мені здається, – інколи протирати нам очі, допомогти відірватися від буденності та заглибитися у духовний світ.

Якось мама привела маленьку школярку Раїсу до музичної школи, бо хотiла, щоб вона навчилася гри на фортепіано. Але після першого заняття дівчинка додому повернулася ще й скрипалькою, бо вирішила освоїти гру на обох музичних інструментах.

Так розпочалося знайомство з музикою Раїси Яківни Гошук – учасниці народного аматорського хору “Богуш” районного будинку культури. Вона вже 38 років сама вчителькою, знайомить дітей з ніжними звуками скрипки, що зачіпають найпотаємніші куточки душі. За словами Раїси Яківни, музичний інструмент – це засіб самовираження. Каже, що інколи до класу приходять дуже замкнені діти, важко їм розворушити, і тут, через деякий час, у музиці вона себе знаходить, розправляє крила, їй це подобається, і вчитель задоволений результатом.

З Раїсою Яківною Гошук ми зустрілися у її затишному класі вже після уроків, щоб, як кажуть, за чашкою чаю поговорити про музику, її учнів, перспективу професії музиканта.

Перше, що приходиться на думку – надзвичайно світла, дуже лаконічна, легка у спілкуванні, з глибоким внутрішнім світом, стримана жінка, а ще – володарка дзвінкого, дещо “заразливого” (в хорошому сенсі слова) сміху. Забігаючи наперед, хочу сказати – і по закінченні бесіди відчуття не змінилися, перше враження, як зазвичай, виявилося правильним.

– Спочатку я, як і усі діти, навчалася у звичайній школі. Та одного разу мама довідалася про набір у музичну, тож вирішила спробувати мене туди влаштувати, – розповідає Раїса Яківна. – Мої батьки не були професійними музикантами, але мама – сільська вчителька, має хороший слух і гарно співає. А тато, Царство йому Небесне, був столяром і дуже хотів, щоб діти розвивалися, а, можливо, й здобули професію музиканта, словом, щоб легше заробляли собі на шматок хліба.

Моя співрозмовниця пригадує, що батько навіть продав бичка, щоб купити для неї фортепіано та скрипку.

– Зі скрипкою взагалі була цікава історія, – продовжує вона, – батька, у ті радянські часи, з бригадою столярів відрядили до Луцька терміново закінчувати якийсь об’єкт. У вихідний він, замість відпочинку, йшов до музичних закладів й шукав для доньки скрипку. І таки знайшов її у Волинському коледжі культури і мистецтва. Моя вчителька була здивована, але інструмент виявився дуже хорошим. Між іншим, ця скрипка стала моїм талісманом, згадкою про

тата, я й досі на ній граю.

Хоч у родині зростало четверо дітей, однак музика переросла у професію тільки для неї. – Певно, так було записано у книзі життя Раїси Кожушок (її дівоче прізвище), – думаю про себе, – бо завдяки майстерній грі на скрипці, толерантності та чарівній вроді, вона зустріла свою долю – талановитого маестро Федора Гошука. Їй подобалося спостерігати за його творчим становленням, вона завжди була його надійним тилом, тихою гаванню, де завжди спокійно, затишно і добре.

Запитую у співрозмовниці чи були сумніви, який шлях обрати після закінчення музичної школи?

– Сумніви завжди є, але тоді я не вагалася, бо мала підтримку найближчих людей, – почула у відповідь. – Успішно вступила до Рівненського музичного училища і після його закінчення одразу пішла на роботу до вже рідної музичної школи. От навіть зараз я працюю з двома моїми вчителями – Ларисою Заяц та Галиною Кобзаренко і ученицями Тетяною Мельничук та Тетяною Михальчук. Ще у відділі трудяться дуже талановиті колеги – Валентина Гарлайчук та Галина Лісовська. Взагалі я дуже люблю свою роботу. Наш відділ досить цікавий. Збираємося гуртом і влаштуємо інструментальні батли, адже в суперечці народжується істина.

Нині Раїса Яківна завідує відділом струнно-смичкових інструментів КЗ «Березнівська дитяча музична школа», де працює семеро вчителів і навчається 92 учні. Для нашого району (чи вже об’єднаної громади) – це досить висока цифра і вказує на високу фаховість викладачів. Сама частенько помічаю, як поспішають на заняття дівчатка зі скрипочками у характерному футляріку.

– Всіх своїх учнів я вважаю талановитими та дуже ними пишаюся, – каже вчителька. – Деякі з них, так само, як і я, пов’язали своє життя з музикою – зараз грають та співають у відомих оркестрах та хорах у багатьох куточках України. Завдяки старанням та наполегливості отримали музичну професію Діана Лук’янчук, Катерина Ващик, Тетяна Михальчук, Ольга Гарлайчук, Тетяна Кірушок, Ангеліна Прокопчук та Тетяна Мельничук.

Хтось обрав інші професії, але все одно продовжує грати для себе. Це Ольга Кондратюк, Юлія Боровець, Катерина Усач, Олександра Прилуцька, Ольга Торовець, Вікторія Мельничук, Марійка Беженар, Людмила Походзіло, Саша Гурін, Вікторія Ковальчук, Тетяна Шевчук, Ольга Удодік (Одейчук), Марина Галайчук, Ольга Потапчук, Ірина Бойчук.

Від себе додам: Раїса Яківна навчає гри на скрипці за принципом “Діти поганими не бувають”. Завжди будує рівні та ввічливі стосунки, намагається налагодити тісний взаємозв’язок з батьками, адже не завжди навчання дається легко. Їй пишуть слова вдячності з різних куточків України колишні учні, дякують при зустрічі не тільки батьки, а навіть брати та сестри.

На завершення цікавлюся у Раїси Яківни нагородами, її особистими здобутками у професії. На що вона спокійно відповідає:

– Нагород, дійсно, маю чимало, різних рівнів, але не вважаю це головним у професії, бо працюю не заради них, а задля самого мистецтва. Мені подобається музика. У Стародавній Греції казали: “Музична освіта – це найпотужніший засіб становлення особистості”. І я з цим твердженням погоджуюсь на всі 100 відсотків, бо ритм і гармонія зачіпають найпотаємніші порухи душі.

На завершення запитую: «А якби не скрипка, на чому ви б зупинили свій вибір?».

– Навіть не можу уявити, що моє життя склалося б інакше, – все з тією ж чарівною посмішкою сказала досвідчена скрипалька Раїса Гошук. – Мені подобається моя робота, і я щиро тішуся успіхами моїх учнів та колег.

Юлія ІВАНЮК.

НА ФОТО: Раїса ГОШУК з колишньою ученицею Людмилою НЕПЕСНИЦЕЮ та її донькою випускницею музичної школи Іванною.